

INTIA

VIIMEISIEN kuukausien aikana on Intian tilanne saanut osakseen kansainvälisen huomion. Siitä on kirjoitettu ehkä enempi kuin mistään muusta kysymyksestä koko maailmassa. Intian tapahtumien luonne on ollut mielenkiintoista jo senkin puolesta että jo ammoisista ajoista Intia on mystillisyydellään herättänyt jonkunlaista uteliaisuutta niissäkin jotka kansainvälisiin kysymyksiin eivät muuten kiintyisikään.

“Pakanallinen” Intia, monine uskonlahkoineen, on kristityn ja sivistyneen Englannin orjuuttamana. Intian pinta-ala on 1,800,000 neliömailia ja yhdeksän vuotta sitten toimitetun väenlaskun mukaan siellä oli 320 miljoonaa ihmistä. Näistä noin 250 miljoonaa oli suoranaisesti Englannin hallinnon alla ja 70 miljoonaa ihmistä hallitsi erinäiset prinssikunnat, joita sanotaan olevan noin 550.

Lapsiavioliitot kuuluvat Intian ominaisuuksiin. Vasta viime huhtikuussa Intiassa tuli käytäntöön laki joka kieltää alle 14-vuotiaat menemästä naimisiin. Tämän lain käytäntöön sovelluttarainen oli synnyttää ankaraa vastarintaa, sillä lapsiavioliitot ovat kuuluneet Intian kansallisiin drahtitsoneihin. V. 1921 otetun sensuksen mukaan Intiassa oli 250,000 aviovaimoa tai leskeä jotka olivat alle viisi vuotiaita. Kymmenen vuotta vanhoja tai siitä nuorempia vaimoja tai leskejä oli 2,000,000. Samojen virallisten tilastojen mukaan 40 prosenttia Indian 10—15 vuotiaista tytöistä oli naimisissa.

Tämä kuulostaa hämmästyttävältä. Siitä kuvastuu Intian olojen erilaisuus. Sitä tarkastelemalla meidän täytyy tunnuustaa että me emme voi läheskään täydellisesti ymmärtää niitä liikkeitä ja kansannousuja joita tämänlaisissa oloissa syntyy. Meidän täytyisi ensin tuntea Intian kansa, sen elämäntavat, sen historia ja ennenkaikkea sen taloudelliset edellytykset, ennenkuin me voisimme ymmärtää täydellisesti nykyään monessa suhteessa omintuiselta näyttävää liikettä joka siellä nykyään tunnetaan gandhiläisyyden nimellä.

V. 1924 Intiassa hyväksyttiin laki joka aset-

ti avioliittoon pyrkivän ikärajaksi 13 vuotta. V. 1892 tämä ikäraja määriteltiin lain avulla kahdeksitoista vuodeksi, sitä ennen se oli lakikirjojen mukaan ollut kymmenen vuotta mutta näitä lakeja ei ole koskaan noudatettu, varsinkaan oikeauskoisten brahmalaisten keskuudessa, kuten edellämainituista tilastoista kävi selville.

Nykyinen kapinaliike ei ole ensimmäisiä Intian historiassa, vaikka se on nykyisessä muodossaan ensimmäisiä. Englannin sortopo-

Mahatma Gandhi ja Sarojini Naidu, Intian kansallisen liikkeen johtajat. Molemmat ovat nyt vankilassa brittiläisen sortopoliittikan uhreina.

litikkaa vastaan on ollut monia kapinoita, niitä on ilmennyt monella eri tavalla. Jo v. 1764 kerrotaan olleen huomiota herättävä kapina joka kuitenkin, samoin kuin kaikki muutkin kapinat, hukutettiin verivirtoihin. Brittiläisen siirtomaahallinnon ensimmäinen suuri kriisi oli v. 1857, joka tunnetaan n. s. “Sepoykapinan” nimellä. Tämä kapina nousi alkuasukassotilaiden keskuudessa ja oli se tähdätty brittiläistä sotilaskomentoa ja koko brittiläistä hallintoa vastaan. Tällöin kuningatar Victoria antoi rauhoittavan julistuksen Intian kansalle. Näitä lupauksia, julistuksia ja

selityksiä on sittemmin annettu aina tarpeen tullen ja kaikilla näillä on ollut yhtäläisyyttä siinä että niitä ei ole koskaan pidetty. Intian kansa on oppinut Englannin siirtomaapolitiikasta ainakin niin paljon, että se tietää lupauksien olevan täydellisesti arvottomia mikäli ne Intian kansalle jotain hyvää lupaavat.

Edellämäinittujen tilastojen mukaan oli Intiassa v. 1921 kuusitoista miljoonaa teollisuustyöläistä, kaksi miljoonaa liikennetyöläistä ja puolimiljoonaa kaivostyöläistä. Intia on viidentenä puuvillaa tuottavista kansoista ja Kansainliiton v. 1921 antaman raportin mukaan se oli kahdeksannella tilalla maailman teollisuuskansakuntien joukossa.

Palkkatyöläisiä Brittiläisessä Intiassa lasketaan olevan kaikkiaan 49,000,000. Unioniin järjestyneitä v. 1928 oli 200,000. Unionistinen liike Intiassa voidaan sanoa olevan vielä verrattain nuorta. Intian merimiesten unio perustettiin v. 1918 Calcuttassa ja samana vuotena perustettiin Madrassa tehdastyöläisten unio. 1919-20 järjestettiin kutomotyöläisiä, rautatieläisiä, terästyöläisiä ja satamatyöläisiä.

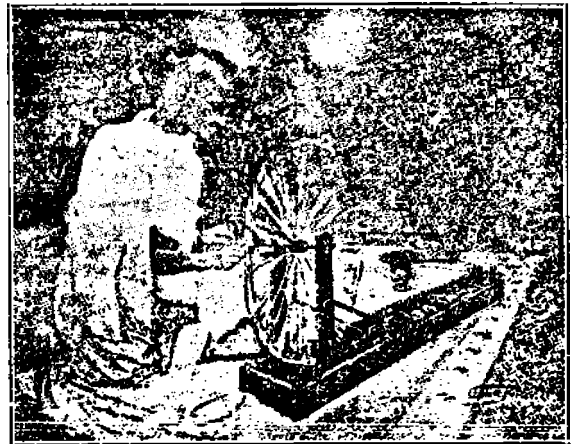
Edellä esitetyiden tilastojen ja numerojen perusteella voidaan ehkä saada ainakin hämärä käsitys siitä maasta joka nykyään näyttää niin huomattavaa osaa yleismaailmallisten kysymyksien joukossa. Mutta näiden tietojen perusteella ei voida vielä vähääkään ymmärtää nykyisen Intiassa käytävän kapinaliikkeen luonnetta. Mahatma Gandhin johtamaa tottelemattomuus-liikettä ei teollisuusmaailman ilmisen voi täydellisesti ymmärtää. Se voi mahdollisesti olla intialaisen mielestä hyvinkin luonnollinen ja tehokas taistelutapa. Mutta sille, joka vähänkään tuntee kapitalismin olemusta, sellainen taistelutapa tuntuu kaikelta muulta mutta ei asiannukaiselta.

Mahatma Gandhin jalomielisyyttä, rehellisyyttä ja uhrautuvaisuutta emme vähääkään epäile. Mutta me sangen vakavasti epäilemme Gandhin menetelmien tehokkuutta brittiläistä maailmanvaltaa vastaan taistelussa.

Gandhilainen passiivisen vastarinnan liike on puhtaasti kansallista liikettä, mikäli se on johtajien ihanteiden mukaista. Taistelu on tähdätty brittiläisyyttä ja brittiläisiä tuotteita ja brittiläistä kapitalismia vastaan, mutta

ei intialaista porvaristoa vastaan. Englantilaisia tuotteita poltetaan mielenosoitukseiden voimaperäisiksi saattamiseksi. Mikään ei voi olla Intian teollisuuskapitalisteille sen mieluisampi näky kuin on nähdä ulkomaalaisia tuotteita polttoroviolla. Tällaista näytelmää katselisi minkä maan porvaristo hyvänsä.

Ulkomaalaisten tuotteiden boikottauksella ei kuitenkaan voida lopullisesti ratkaista Intian kysymystä Intian työläisten hyväksi. Mutta Intian teollisuuskapitalistien hyväksi sen parempaa ratkaisukeinoakaan tuskin voitaisiin löytää. Intian itsenäisyys, ja Englannista täydellinen riippumattomuus, ei myöskään ratkaise sitä mikä Intiassakin vielä tulee ratkaistavaksi. Intian 49 miljoonaa palkkatyöläistä

Mahatma Gandhin ihanteena on plentuotanto. Rukki on hänen symbolinaan taistellessaan suurtuotantoa vastaan.

tarvitsevat orjuudesta vapautuakseen paremman vapahtajan kuin kansallisen itsenäisyyden.

Myönnettävä kylläkin on se, että Englannin hallinnon alaisena kaikki ne alusmaat, jotka eivät voi pitää puoliaan ovat ankaran riiston alaisena. Intia on tässä suhteessa kaikkein onnettomimmassa asemassa, koska se kaikkein heikommin on voinut puolustautua ja Englannin hallitsevaluokka tietää, että se ei ole vaarallinen niin kauan kun kapinayritykset voidaan tukahduttaa nykyaikaisella sotakoneistolla ja Englannin kieroudestaan tunnetuksi tulleella diplomatialla.

Mutta, vaikka myönnetäänkin Englannin hallinnon ankaruus, ei se sittenkään ole Intian

työväenluokan suurin vihollinen. Paljon vaarallisempi vihollinen on Intian nouseva porvaristo. Se mikä Intiaa todellisuudessa vaa on kapitalismi — kotimainen yhtä hyvin kuin ulkomainenkin.

Intian kansa ei ole läheskään yksimielisesti gandhilaisen liikkeen takana. Kansalliskongressi, joka gandhiläisen toiminnan hyväksyi, ei ollut läheskään yksimielinen. Mahatma Gandhi pääsi voitolle ainoastaan pienellä enemmistöllä. Nuorempi väestö halusi vaihtokumouksellisempaa toimintaa passiivisen vastarinnan tilalle. Toiselta puolen kansallisen liikkeen kiivaampia vastustajia on ne 550 prinssia eli "maharahjaa" ja heitä lähellä olevat, jotka hallitsevat 70,000,000 ihmistä. Englannin hallinta takaa näille prinssikuntien hallitsijoille mitä parhaat mahdollisuudet Intian kansan riistäntään.

Kansallinen liike yrittää vaikuttaa laajoihin työläismassoihin tarkoituksella saada heidät nousemaan gandhiläisen liikkeen tueksi. Vielä tähän mennessä Intian taistelut on kuitenkin käyty verrattain pienellä osanotolla. Niin laaja kun englantilaisvastainen mielipide Intiassa onkin, niin nykyiseen liikkeeseen heidän suhtautumisensa ei näytä olevan erittäin lämpimää.

Työläismassojen ja kansallisten yhteisrintama tarkoittaisi nousevalle porvaristolle loistavaa voittoa, mutta jatkuvaa orjuutta Intian työläisille. Tällaisen yhteisrintaman tuhoiset seuraukset ovat useasti tulleet kyllin selvästi näkyviin. Se nähtiin Amerikan vallankumouksessa ja se nähtiin hiljattain Kiinassa. Stalinin hallitus avusti Chiang Kai-Shek'in johtamaa kapinaliikettä kunnes hänen yhteistoimintansa Kiinan yläluokan kanssa tuli yleisesti tunnetuksi. Paljon mahdollista on että gandhiläinen nousu voi nostattaa lopuksi Intian työläismassatkin, joiden avulla taistellaan Intian vapaus, mutta Intian työläisten vapautta ei se taistelu ratkaise.

Niin suuresti kun ihaillemekin kaikkia vapaustaisteluita, niin meidän täytyy ottaa huomioon, että kaikissa kansallisissa liikkeissä on omat heikkoutensa ja se heikkous huomattavasti ilmenee siinä että niiden avulla annetaan tukea oman maan riistäjille. Intiassa on juuri tämä suunta erikoisen silmäänpiistävä.

Voidaanko näitä kansallisia pyrkimyksiä — tai yleensä mitään pyrkimyksiä — viedä voittoon passiivisen vastarinnan avulla?

Niin paljon kun me näemmekin eriskummallisuuksia Intian tilanteessa, niin kummallisinta siinä lienee n. s. "tottelevattomuus" taistelu eli passiivinen vastarinta.

Aseita vastaan voidaan menestyksellisesti taistella ainoastaan aseilla. Intian kansallinen liike tulee tämän ennenmin tai myöhemmin oppinaan. Tavallisessa ihmistenvälisessä tappelussa voi kyllä joskus käydä niinkin että jos lyöjälle kääntää toisen poskensa niin se häpee eikä enää lyö. Mutta Gandhi on unohtanut että kapitalismi ei olekaan ihminen. Kun intialainen kapinointija kääntää brittiläiselle kapitalismille toisen poskensa, niin siinä voi käydä niinkin että brittiläinen "posauttaa" koko pään pois!

Tätä samaa oppia on saarnattu erinäisten uskonnollisten pyhimyksiä taholta kautta aikojen, mutta se, joka tuntee kapitalismin olemuksen, ei voi ottaa tätä viholliselle poskensa kääntämispoppia vakavalta kannalta. Tulossa olevaa iskuja on vältettävä ja varsinkin silloin kun se isku on tulossa kapitalistin kädestä niin silloin on parempi asettua lyöntiasentoon. Englannin imperialismi on häikäilemättömydestään tunnettu. Se ei vähääkään epäile voimakeinojen käyttämistä siellä missä sen ovela diplomatia ei vetele.

Brittiläiset aseet eivät ole koskaan ennenkään kunnioittaneet ihanteita eivätkä tule niitä koskaan kunnioittamaankaan niin kauan kuin aseitten takana on imperialistiset pyrkimykset määrääjänä. Gandhiläinen filosofia on nöyryyden filosofiaa. Se on luonnonjärjestyksen vastaista, jonka mukaan soveliaimmat säilyvät, ja soveliaimmaksi aina osoittautuu se joka taistelussa vastustajansa voittaa.

Kapitalismin kehitys Intiassa, kuten muuallakin, on välttämätön paha. Väliä ei ole sillä tapahtuuko se englantilaisen vaiko intialaisen pääoman vaikutuksen avulla. Vasta kapitalismin kehitys kehittää ne voimat jotka vapaustaistelun voivat suorittaa — se on Intian proletariaatti.

Silloin kun Intian todellista vapaustaistelua käydään niin Mahatma Gandhi rukkinsa kanssa saa istua museossa ja kansa lukee historiasta hänen omituisista taistelutavoistaan.